

VELL I NOU

DISSABTE

1.er MAIG 1915

REVISTA SETMANAL D'ART

Redacció i Administració: Bou de la Plaça Nova, 4 - Barcelona

10 CÈNTIMS

ANY I - NÚM. 8

L'ORNAMENT DE LA CIUTAT

Una mirada retrospectiva damunt la Barcelona de mitjos del darrer segle, ens fa pensar com és necessària, entre nosaltres, una reacció del sentit ciutadà, que, si ha guanyat en certs aspectes, ha perdut en altres una gran part de la seva ufanía. Sobre tot, en aquest afer de la dignitat de lo públic, de la solemnitat urbana, podem dir que hem perdut, i si és veritat que nosaltres som els primers en horroritzar-nos de la possibilitat d'un ideal artístic, tant mansoï com el d'aleshores, no és menys cert que els excessos arquitectònics i les esbojarrades cargolaines de la desorientació actual, ens fan girar sovint els ulls elegiacament cap a les correccions fredes, o a les incorreccions discretes de l'any cinquanta, que feien les delícies dels barcelonins de l'època.

Mes l'art no fa la cosa, i sobre tot la cosa de que venim a parlar, que és aquesta mena d'etiqueta del carrer, això que si estés bé dir-ho, en diríem el confort de la via pública, perquè sia en el moment que sia i amb l'art que's vulgi, la via pública ha d'ésser alguna cosa més que un lloc de pas, o que un espai separant els rengles infinits de caserius dels axamplis, car la ciutat és un còs viu, amb el seu caràcter distint a cada barriada; caràcter que ni la monotonía i antiorgànica composició d'una quadrícula pot esborrar, i que veiem apareixer a Barcelona en centres diversos, com el carrer d'Aribau, o la Plaça den Cerdà, o la Granvia de la dreta i la de l'esquerra, per a no moure'ns del troç nou de la ciutat, i no enredar-nos pels barris vells que'ns donarien massa feina.

I aquesta diversitat de caràcters, això que és com una mena de divisió natural de la ciutat, com una coloració reveladora de la gent que viu en aquell indret, i de la feina a que's dona la gent que hi viu, és lo que l'art deu revelar, perquè aquesta diversitat de Barcelona ve a ésser com els trets característics d'una fisonómia o d'un objecte, que l'artista acusa i posa de relleu al volguer fer d'ells una obra d'art. Així l'arquitecte de les ciutats, qui deu fer una obra d'art de la ciutat, ha de senyalar cada barri, cada centre, amb una cosa que escaigui al significat i caràcter d'aquell barri, alguna cosa que acusi i ajudi encare a acolorir més i a determinar més la seva fisonómia.

Els antics, tenien més que nosaltres el sentit d'això, i que'l tenien, ho proven encara algunes plaques dels rètols dels carrers, que dessota el nom de la via porten el nom del barri: «Barrio del Padró», «Barrio de la Audien-cia»... que és alguna cosa més expressiva que'l «Distrito III» i el «Distrito IV» de la nostra actual administració, i que fóra dels que ho saben per ofici, a la majoria dels barcelonins, no'ns diu res, ni sovint sabem on cau. Un monument, un edifici, són centre d'un barri, alguna cosa que és com l'ànima d'aquell troç. París és en això una meravella de ciutat; tot se troba, perquè tot és colorit, i la fisonómia de cada part acusada per un monument o un palau, o un teatre, o un jardí, o una fontana, que la fa inesborrable per sempre més.

Aquí, si hem de dir la veritat, dença de l'any de l'Exposició, no hem fet res que s'acosti an aquesta feina, i encara lo de l'Exposició, fóra del Saló de Sant Joan, són coses fetes depressa, que les unes han caigut i les altres s'aguanten per voler de Déu, i que, naturalment, no passen del perímetre on aquella manifestació s'extenia. Per a trobar alguna cosa, ens cal anar més enrera, de l'any 40 al 70 del segle XIX. En aquest moment, si que hi han obres de tant bell sabor ciutadà, com aquestes fontanes que avui hem reunit al frontal de la nostra Revista, com per a retreure un exemple de lo que sapigueren fer unes

generacions més pobres que la nostra, d'una ciutat on hi havia més menestrals que ara i menys senyors, però que els uns ho eren de debó i els altres també.

Imaginem avui, per exemple, la possibilitat de donar entenent al Municipi, d'erigir una font tant rica i del tany d'aquella de l'Estrella, que és la joia del Pla de Palau? Certament no. De molts anys ençà, els monuments no són per a adornar la ciutat, sinó per a honrar un fill il·lustre, i no's pensa mai «que hi posarem al centre d'aquella plaça», sinó «en quina plaça posarem el monument den fulano».

Font de la Plaça de la Constitució (Sans)

Això que ha estat fins ara una veritat com un temple, desdii força del criteri dels nostres regidors antics, que alçaven el monument al Padró perquè era allí on hi havia hagut en una època més antiga el padró, la fita de la ciutat. Heusaquí com d'un simple padró, que havia sigut un obelisc, se'n feu un monument a Santa Eulalia, i com el monument se convertí en fontana, amb motiu de l'arribada a Barcelona d'una deu d'aigua que l'Ajuntament adquirí l'any 1826.

I que direm de l'Hèrcul, de l'antiga font del Saló de Sant Joan, avui conservada encara en són lloc, que correspon al jardí de Belles Arts, i de tantes altres, disperses ara per les places llunyanes dels suburbis, com aquesta de

Sans, o aquella altre del Poble Sec, que són restes transplantats de l'antiga senyoria barcelonina? Resta encara en són lloc, al centre de la deliciosa plaça, la columna fontana den Galzeràn Marquet, que l'Ajuntament de l'any 1845 feia erigir, per l'arquitecte Molina, al cèlebre almirall català, en aquell lloc proper a la casa on havia nascut i viscut, i al lloc del sepulcre que havia guardat ses despulles. La Plaça de Medinaceli, és de les poques que han escapat a la furia de les brigades alinadores, i la font farola i monument, una de les escases obres que s'ha salvat de l'actual naufragi modernista.

Cap de les places neves, i és ben trist dir-ho, presenta un caràcter tant senyor i tant urbà com aquella placeta íntima i recollida davant del port, o com la Plaça Reial, que és també d'aquesta època, edificada per l'Ajuntament del 1848, qui obrí concurs, premiant i adoptant el projecte del arquitecte don Francisco Daniel Molina, qui ideaba al centre, un monument a la memoria del Rei Ferràn el Catòlic. Mirant aquestes obres, d'aquella Barcelona molt més pobre que la d'avui, un hom se pregunta: quines coses estranyes han passat en aquests cinquanta anys, que tant avall ha anat l'esperit de la nostra ciutadanía? Perquè aquests urbanitzadors, dels axamplis nostres, han anat posant fonts pels carrers com qui posa abeuredors d'ocells; fonts de remesa, com cap ne trobaríem a la Barcelona antiga, fonts vergonyoses, que ocupaven llocs importants, com la que hi havia no fa molt al centre de la Plaça d'Urquinaona, on a pesar de posar-hi jardins no se'ls va acudir fer-la part del jardí, ni se'ls ha acudit ara tampoc, a pesar de les pretensions artístiques de la nova fontana.

Perquè, cal confessar, que aquest reviscolament que hi ha hagut en prò de les fonts artístiques, no va a lo fonamental de la qüestió, car com veiem, no's fa una font per una plaça que sia propia al seu caràcter, ni se l'integra en la general ornamentació o composició dels jardins, sinó que se'n encarrega una remesa a un artista, i després se les reparteix a la bona de Déu, substituint simplement a les velles, vagi bé o no vagi bé el nou monument al lloc que se'l destina. I de l'art d'aquestes noves fonts, que'n direm?...

Ara sortosament sembla que mercès a l'acció d'uns quants regidors del nostre Municipi, les coses tendeixen a millorar, en aquesta part de l'exornació pública. Entre ells hi ha l'arquitecte en Guillem Busquets, qui és un ferm especialista d'aquesta feina d'urbanitzar, a l'iniciativa del qual devem una colla de projectes importantíssims pel millorament de Barcelona, i dels quals formen part, el de conservació dels vells monuments de la Reforma i els de l'arreglo de les Places de Catalunya, de Tetuàn i de Letamendi, que han estat encomanades, respectivament, als arquitectes senyors Puig i Cadafalch, Goday i Nebot, no fa molts dies. Déu fassi que tots aquests projectes passin a realitat, i que d'aquí a un quant temps la nostra Revista pugui publicar, en lloc d'una elegiaca remembrança de les fonts barcelonines de mitjos del segle XIX, les fontanes solemnes dels nostres arquitectes d'avui, joia de les nostres moderníssimes places.

JOAQUIM FOLCH I TORRES

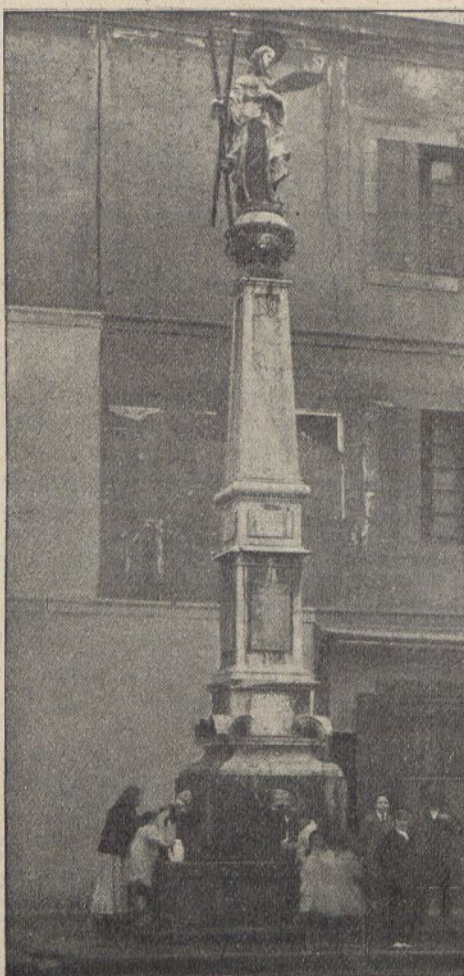
VELL I NOU

REVISTA D'ART

Subscripció: Trimestre 1'50 pessetes

Font d'Hèrcul en els jardins del Palau de Bellés Arts

Font de Santa Eulàlia a la Plaça del Padró

Font i monument a G. Marquet a la Plaça Duc de Medinaceli

LES REFORMES DE "VELL I NOU"

Amb aquest número ens despedim de la nostra publicació setmanal per a reapareixer quinzenalment els dies 15 i 30 de cada mes.

El primer número de la nova sèrie de **VELL I NOU** sortirà el dia **15 de Maig**, repartint-se als nostres subscriptors i a tots els que abans d'aquesta data se subscriguin. Les subscripcions s'admeten als establiments següents:

Faiaç Català, Granvia, 615.
La Cantonada, Corribia, 7.
Llibreria Farré i Asensio, Portaferriça, 17.
Llibreria Baguñà, Cardenal Casañas, 4.

Les condicions de subscripció i venda seràn les següents:

Número solt	Ptes. 0'30
Subscripció trimestral	Ptes. 1'50
» » » » » Extranger	Ptes. 2'25

Els números de la nova sèrie constaràn de **16 planes de text** en paper couché i **4** de coberta en paper especialment fabricat per a el tiratge dels gravats de gran tamany que decoraràn les primeres planes.

Dintre pocs dies apareixerà al públic el prospecte-mostra dels gravats, format i demés condicions tipogràfiques de la revista **VELL I NOU**, que's repartirà gratuïtament a tots els que'n demanin, en els establiments on s'admeten subscripcions. Paralelament als prospectes se publicarà el bellíssim cartell a cinc tintes que, per anunciar la nostra revista, ha dibuixat l'eminent artista en Francesc Galí.

Mercès a tots els nostres llegidors i subscriptors per la bona acollida que'ns han fet, i fins al 15 del corrent, en que reapareixerà amb les noves condicions la revista d'art

VELL I NOU

Per anuncis i revenda, a l'Administració: **LIBRERIA FARRÉ i ASENSIO, Portaferriça, 17 - BARCELONA**

AMOR DE BEUTAT

Després de tot, no hi hà res que'ns parli tant clarament d'estètica com un tractat de bon amor. Per lo menys an allí no hi trobem la tècnica que entorpeix el ritme que de l'esperit passa a les mans i que posa beutat a les coses. Çò que han dit alguns de que lo artístic no té més finalitat que lo decoratiu, és forta blasfèmia dels im-

tents o bé ferma ignorancia dels orbs. Una imatge, pot dar-nos idea de la bellesa de la forma i de l'amor de la beutat humana, cosa que no pot conseguir un motiu decoratiu d'un drap o d'un moble. I aixís pertorba que sols se pensi en fer pintura decorativa, bastardejant els sentiments de les arts.

Pot-ser clarament no han posat amor a les coses per a poder posar un sentit de religiositat a l'obra; pot-ser no l'han vist prou bé aquest clar sentit de tot lo que'ls rodeja. Mirem a nostre entorn i trobem un paisatge, un paisatge ben barceloní que encara permaneceix inèdit. Per allà lluny, arràn de muntanya, passa un senderó que serpenteja per entre la pineda i els xiprers. Tot té un vert de humitat; cada pí és una tofa i cada xiprer, com va dir el poeta, una flama. Rès estrany ens fora l'aparició d'una cavalcada de reis i cavallers per sota d'una arcada que feria com la arquitectura del quadro imaginari. I evoquem aquell esperit que trovem en una taula florentina. I ens apar que això que veiem ja era per a nosaltres ben vist i ben nostre; mes no ha tingut emoció per emportàrsen-ho dintre la consciencia, aquest o l'altre artista.

Jo crec que an els artistes nostres els hi manca enlairar una mica l'esperit per a poder veure, compreguent-les, les coses. Perquè ara neguen lo que no veuen, sense pensar que la fosca no és a fóra sinó que la porten a dintre. Diu Sant Basili que Déu, abans de manar, dóna força per a complir. I sobre això comenta en Fonseca, home de tractat d'amor, dient que si en mig de la llum no veiem els àtoms, no és per manca d'ella, sinó de la nostra vista, que és curta, i si un manament se'ns fa pesat i difícil, no pesa per sí mateix sinó per nostra flaqueza, que milions n'hi hà que ho troben fàcil. Entrem a una sala de armes, veiem allí llances, escones, escuts, coltells, brands, escopetes, mases, trobant, entre tantes armes algunes, desproporcionades an els nostres braços; una espasa que no podem aixecar ni amb les dues mans; unes maces com les de Roncesvalls, de Roldà i d'Olivers, que no poden amb elles ni homes de molta força. Senyor, aquesta espasa, per què és aquí? Per rès serveix cosa tant inútil. Amics, dexèu-la; si per vostra flaqueza vos sembla pesada, altres vindrán que lleument l'han d'aixecar.

N'hi hà qui troba, de tant pesada l'obra, inútil el seu sentit. I pot-ser, pot-ser que'l inútil és la seva mà o bé el seu esperit.

Convé llegir an els místics per a compreguer l'estètica i convé imposar aquesta estètica per a donar a l'art un sentiment de religiositat, que ara li manca, unint-lo a tot obra de bon amor. Si la religió aspira a la veritat i causa religiositat l'admiració de la bellesa, l'hermosura humana, que és vivent idealitat que causa amor, reflexa la veritat, i si és, com deien els pitagòrics, resplendor i rostre del rostre de Déu, uneix encara més l'amor a la religió. Religió de bellesa, religió de beatitut. Amor de beutat humana perquè sols en el còs humà s'hi troba l'harmonia

de l'Univers. Fóra de lo humà no hi ha espai per a la concepció espiritual de les arts. Un paisatge és hermós perquè'l contemplen amb amor els ulls de l'home, no pels seus propis encants. I si l'obra d'art resplandeix per la beutat de sí mateix, és perquè reflexa l'espiritualitat o l'idealisme del que l'ha concebut.

Convé que l'artista se fongui amb la seva obra. La sal dóna gust al menjar desfent-se a sí mateixa. Mes per això se necessita abnegació, casi amor de místic, perquè les roses — diu en Clemens Alexandrí — se mustiguen prompte per la pressa que tenen en comunicar la seva olor.

ROMÀ JORI

LA SITUACIÓ ARTÍSTICA ACTUAL

De la manera que's van posant les coses, i accentuant-se cada dia més el divorci entre les riqueses catalanes i els artistes de Catalunya, s'anuncia una dispersió o desbandada de pintors i escultors catalans, que, sitiats per fam en llur patria, hauràn d'emigrar a altres païssos en recerca no sols de la gloria a que per llurs mèrits són acreedors, sinó per poder posar pa a taula.

En Canals, passat l'istiu, se'n va a viure a Madrid, i si a Madrid no li dóna els resultats que espera, està decidit, costi lo que costi, a entornar-se'n a París, on ja va viure molts anys i a no tornar mai més a Barcelona, passi lo que passi; en Colom, ara, vol deixar el paisatge, que és la seva gran afició, per a dedicar-se a la figura a fi i efecte d'anar-se'n a París quan hi estigui versat, perquè allí el paisatge està molt explotat i la figura és més fàcil que dongui; l'Apa, que malgrat haver fet notables avenços en la seva carrera artística, ha anat perdent l'influencia que va tenir fa cinc o sis anys en el terreny artístic barceloní, i que no té entre nosaltres la gran consideració que's mereix per lo que val com a home i com artista, espera que s'acabi la guerra per anar-se'n a París com en Canals i en Colom, com l'Armengol Anglada i Cambrassa, que ja fa anys que se'n hi va anar, o com hauria fet en Nonell si hagués viscut.

En Carles, ha deixat de pintar i no vol tornar a sentir a parlar mai més de pinzells ni de paletes, anant més enllà que'n Pidelaserra, que fa molts anys que va deixar la pintura per a dedicar-se al negoci, però que pinta a hores perdudes, purament per gust i sense intenció de dar les obres al públic.

L'Ivo Pascual, veient que'l mercat artístic català perillava, se'n ha anat a viure a Olot, on, donant un exemple

als de Barcelona, han tingut el bon acert de nomenar-lo director efectiu de l'Escola de Belles Arts d'aquella població, subvencionada per la Diputació i l'Ajuntament, i allí, dirigint aquell centre d'ensenyança, ensinestrarà als deixebles per a infiltrar-los-hi la flama estètica i l'essència de la Bellesa, amb l'esperança de que, si el dia de demà, quan nosaltres serem morts i enterrats, les coses canvien, toquin els resultats que'ls artistes actuals no han pogut tocar, i tot lo més, si és que'l desig i l'esperança no'ns enganyen, podran haver servit d'escambell als altres.

En Sunyer i en Casanovas, que formen colla apart, segons ens han dit, també tenen l'intenció d'anarse'n aixís que puguin, desenganyats del caràcter català, eminentment refectari a tota manifestació d'Art, i tant l'un com l'altre, seguiràn el camí que tots han de fer, tant si són pintors com si són escultors, menys els que tenen la sort de tenir rendes que'ls hi permeten plantar cara a la fam que té fam dels artistes de més fama i els vol matar sinó se'n van de la nostra terra, o alguns que, com en Francesc Labarta, tenen medis de guanyar-se esplèndidament la vida fent art industrial i arts aplicades.

Les coses s'han anat posant tant malament, que'ls nostres artistes del pinzell i del cisell, encara no senten a parlar de Catalunya, ja'ls venen tots els mals, com si el nom sol els hi fes vòmit i pudor, i comencen a renegar i a maleir la mala estrella que'ls va fer neixer an aquesta terra, jurant i perjurant que'l dia que trobin manera de fugir-ne, ja farà bon sol quan tornin, i no's recordaran mai més ni de que al món sigui, i tot lo que és català o té el nom de català els hi fa quina, sobre tot an en Canals, an en Colom i an en Sunyer, perquè encara l'Apa conserva cert patriotisme que'l porta a desitjar una bona sort per a Catalunya i a perdonar a la seva patria, però lo que's els tres primers, *hasta* sembla que'ls hi sàpiga gréu que pugui venir un dia en que Catalunya tregui faves d'olla, i posaríem les mans al foc i no'ns cremaríem, que si per alguna cosa els hi sab gréu ésser immortals, és perquè les generacions vinentes sabran que van ésser catalans.

Fora den Francesc Xavier Nogués, que és un gran patriota, i de l'Aragay, que són els únics que tenen intenció de quedar-se entre nosaltres, perquè diuen que's veuen amb cor de capejar el temporal, tots els altres estan preparats per anar-se'n tal com diem, de manera que Catalunya, tenint una riquesa artística a les mans, se la deixarà perdre, i podent arribar a ésser una joia artística en mans d'aquests artistes que se'n van, no serà mai més que una ciutat feta sense solta ni volta, cosa que és més trista quan un pensa que Barcelona té la primera materia, que són els pintors i els escultors de qui parlem, perquè si no la tingués, ens podríem aconfortar dient que allí on no n'hi ha no'n raja, però ara resulta que Déu dóna faves al qui no té caixals, perquè tenint les faves, que són els artistes, no tenim caixals, que és el públic que'ls hauria d'admirar i els hauria de dar la mà per ajudar-los.

Estem més que persuadits de que l'immensa majoria dels catalans, que per naturalesa són indiferents a les qüestions artístiques, i tant els hi és que hi hagi artistes com que no n'hi hagi, en contes d'ésser favorables a la protecció de les Belles Arts, si gosessin se manifestarien manifestament contraris, perquè'ls que no creuen que'l treball artístic està renyit amb el veritable progrés, que són més dels que a primera vista sembla, creuen que són treballs inútils, i els que no creuen que són inútils, creuen que no són urgents i que hi ha moltes coses que han d'ésser resoltes abans que aquesta, de lo que se'n desprèn que demanar protecció a les Belles Arts és perdre'l temps, amb l'aggravant de que, si per una d'aquelles casualitats, amb una propaganda seguida se pogués conseguir estatuir un impost perquè els artistes podessin menjar i treballar, seria pitjor el remei que la malaltia, perquè en lloc de gaudir-se'n els pintors i escultors que hem aludit, se'n gaudirien tots els altres que hi ha a Barcelona, per dues raons: primera, perquè són els únics

que podrien agradar al públic que paga si el públic se fixés en aquestes coses, i segona, perquè ells són els qui tenen tots els *puestos* presos i ocupen els llocs que dóna l'Estat o el Municipi, que dediquen una misèria an aquest ram de la activitat humana.

Resultat: que Catalunya, amb un floret d'artistes que val un imperi, i tenint diners per a fer-ho, no pot lligar i harmonitzar la qüestió artística amb la qüestió econòmica fins al punt de que'l seu mal artístic no té cura i ni els diners hi valen.

Voler trobar el remei fa riure, perquè si determinar els símptomes i fer el diagnòstic és una cosa molt sencilla, senyalar la terapèutica ja són figures d'un altre paner, i lo millor que'l facultatiu pot fer, en un cas com aquest, és avisar a la família artística catalana i dir-li que no hi ha remei escepte que vingui un canvi de naturalesa, que no's pot preveure, però que cab perfectament en lo pos-

TAULA DEL SEGLE XV. Col·lecció de D. G. Homar

sible, i que val més sentència de metge que no pas de jutge.

FRANCESC PUJOLS

ANTIGUITATS

LA COL·LECCIÓ HOMAR

D'entre'ls col·leccionistes i antiquaris barcelonins, sobresurt d'una manera especial, la col·lecció Homar, de Barcelona, formada d'uns quants anys ençà, pel conegut artífex don Gaspar Homar, que és a l'ensem una de les figures més rellevants de la renovació de les nostres arts industrials.

D'aquesta col·lecció, forma part l'hermosa taula flamenca de l'Escola de Van der Veyden, que avui roduim, la qual, com pot apreciar el nostre llegidor, és una de les més belles peces de pintura que hi ha en les col·leccions barcelonines. Ella, és la flor d'una reduïda, però molt interessant sèrie de pintura mitgeval, que omple les parets de la sala del col·leccionista, que tantes joies guarda, i que temps enrera presidia, una magnífica vitrina de vidres catalans, que un accident desgraciat va reduir a engrunes.

A pesar d'aquesta tant lamentable pèrdua, no manquen pas a la col·lecció Homar objectes que la deixen en un lloc preeminentíssim. Diguin-ho sinó les seves sèries de teixits,

que presideixen un centenar d'exemplars coptes de gran tany, i unes vuitcentes mostres de teles d'altres èpoques, que abarquen des del segle X al XVIII.

Al costat d'aquesta col·lecció de teixits, que darrera la del nostre Museu, és la més important que hi ha a la ciutat nostra, s'hi troba la col·lecció de ceràmica, realment superba, formada per una col·lecció de tassons perses i hispa-aràbics, on se troben totes les evolucions de la ceràmica dels alarbs a Espanya, des de lo més primitiu a les més florides exornacions i refinaments tècnics del segle XIV i XV. Ve completada aquesta col·lecció, per un centenar de plats de reflexe metàl·lic magníficament triats, i per un plat de Paterna, sencer, exemplar raríssim d'aquesta ceràmica, en estat semblant, colorit en verd i magnesi; i una placa holandesa del segle XVIII amb termes pastorils.

La col·lecció de talles i escultura, conté magnífics exemplars, entre els quals hi havia fins no fa gaire, la Verge, adquirida pel col·leccionista senyor Plandiura, que ha estat substituïda per l'adquisició important d'un sant màrtir de pedra, policromada exquisidament, obra del segle XIV, i un rellou flamenc, representant l'Anunciació, que és també de mèrit singular.

Completen aquest important conjunt de la col·lecció Homar, numerosos exemplars de mobiliari, tots escullidíssims, amb varis fragments de talla, i una col·lecció completíssima de miniatures de gran mèrit.

En conjunt, la col·lecció del nostre amic, és una de les més notables que posseeix la nostra ciutat, car hi ha de part del qui l'ha formada, no sols la perícia de l'antiquari, sinó el gust d'un artista refinat, i la cultura d'un home estudiós que mira amb amor les coses que té entre mans.

A MALLORCA

Se troben a Mallorca, d'excursió artística, els artistes i col·leccionistes, nostres amics D. Olaguer Junyent i D. Santiago Rusiñol.

DE VIATGE

Se troba entre nosaltres, el conegut antiquari valencià D. J. Almenar García, qui ha vingut a portar al nostre mercat alguns objectes força interessants.

PER A «MARICEL»

Nostre estimat amic, D. Miquel Utrillo, ha adquirit, darrerament, un gran fanal monumental de metall amb vidres, i quatre figures sostenint una corona.

Es una bella obra de metallisteria del Renaixement, que farà honor a la senyorial estada de Maricel.

UNA ESCULTURA CATALANA A LA COL·LECCIÓ DONCEL

El distingit col·leccionista D. Manuel Doncel, ha adquirit, d'un antiquari de Barcelona una bellíssima imatge gòtica de pedra, obra catalana del segle XV.

UN BELL MOBLE

En els tallers del conegut restaurador senyor Cuyàs, s'acaba de construir un bell moble vitrina de grans proporcions, format amb elements barrocs antics, hermesament tallats.

L'obra ha estat feta per encàrrec, i baix dibuix i direcció den Marià Andreu, qui ha combinat gran número de columnes i figures, d'una manera harmoniosa, digne del seu art.

En conjunt, resulta una obra molt interessant, que fa honor al seu propietari i als seus executants.

ELS COL·LECCIONISTES VALENCIANS

Tenim el gust d'anunciar als nostres llegidors, que des del pròxim número publicarem en aquesta secció notícies referentes al moviment de col·leccions i col·leccionistes de València, que ens comunicará el nostre corresposal senyor Sousa.

El cèlebre col·leccionista valencià, senyor Marquès del Mondortal, ha adquirit, darrerament, una magnífica alfombra persa del segle XVI, decorada amb motius de bestiar, magnífics.

Aquesta adquisició constitueix una entrada importantíssima per la col·lecció de tant distingit aristòcrata.

Han sigut extretes i venudes al mercat, per un antiquari de València, les desferres del palau dels Ducs de Ossuna, al poble d'Oliva (València). Aquests fragments perteneixen tots a l'art del Renaixement, i han sigut adquirits per l'antiquari valencià D. Francisco Sans.

Entre dits fragments hi ha detalls escultòrics i arquitectònics molt importants, entre'ls quals destaquen dues columnes de marbre amb motius de fulles i figures, varies balconades de ferro forjat bellament, i alguns restes de fusteria mudèjar.

VELL I NOU :: REVISTA D'ART ::

Preu de subscripció: Trimestre 1'50 pessetes

NOTICIES

Dintre de poc en Gustau de Maeztu — que ara està fent una Exposició de les seves pintures al Palace Hotel de Madrid — vindrà a Barcelona a fer una exhibició dels seus quadros.

En Maeztu se va donar a conèixer entre nosaltres a can Dalmau.

Ara farà l'Exposició segurament a la Sala Parés.

Se torna poc a poc a la normalitat. A París han obert al públic, altra vegada — havent sigut tancades per la guerra — la Galeria de les Batalles de Versalles i els Trianons.

Ha mort a París l'estatuari René de Saint-Marceaux. Era de Reims. Home ja d'edat, havia treballat força, recordant-se d'entre les seves obres un monumen a Alexandre Dumas, una composició funerària «El geni guardant el secret de la tomba» i les estatuës de Dant jove i d'un Forjador florentí.

Closa l'Exposició den Cels Lagar a Athenea, de Girona, sembla que'n farà un altre de les seves pintures a la sala de La Cantonada.

Dintre de pocs dies s'inaugurarà l'Exposició de les pintures den Francisco Gimeno, a la Galeria de can Dalmau, closa l'esplèndida Exposició d'escultures den Casanovas.

El número especial de la revista *Studio*, corresponent a la primavera de l'any passat, dedicat a l'art del llibre, acaba d'arribar a les nostres mans. Pot-ser la guerra va retrassar la seva sortida; mes poc importa el retràs si'l llibre queda. Lo

trist hauria estat que per culpa de la guerra no s'hagués publicat. Se tracta d'un estudi sobre algunes de les darreres creacions de tipografies, ornamentacions de textos i enquadernaments executats a Anglaterra, Alemanya, França, Austria-Hongria, Suecia i Amèrica. Complerts els estudis, fets amb molta cura i documentació per gent competent i informada i hermeses, triades les reproduccions de mestres, sobressortint una pàgina d'una edició dels «Contes de Chaucer», il·lustrada per Burne-Jones, amb lletra inicial de William Morris; les il·lustracions de Walter Crane per la «Regina Encantada» i tantes altres, i les enquadernacions de luxe angleses, alemanyes i franceses. Molt remarcable l'estudi den Douglas Cockerell i molt curiós lo que diu en Deubner sobre les arts del llibre a Alemanya, citant que'n Ludwig Nieger encara deia en 1887 que «la tipografia, fins a les edicions de luxe, no era cap art». I sobre això senyala l'avenç fet en vint anys dins les arts gràfiques.

L'Associació d'Arquitectes de Catalunya acaba de fer una excursió a Tarragona, visitant lo més remarcable de la monumental ciutat.

A remarcar, de l'últim número de la revista alemanya *Die Kunst*, l'estudi den Gian Bindi, suïç, sobre'ls frescos d'Albert Wellis al Ständeratssaal de Berna i les notes d'Ernst Blass sobre l'escultura de Benno Elkan. L'últim número de la revista anglesa *Studio* dedica la part de lo vell an els Frago-

nards que foren den Pierpont Morgan, i la part de lo nou a les aquareles de Lamarna Bich.

Ha mort a Madrid l'artista decorador Ramón Padró. Era nat a Barcelona, però havia treballat casi sempre a la Cort en grans decoracions. Havia assistit, com reporter artistic de il·lustració, a l'inauguració del Canal de Suez.

El dia 8 s'obra l'Exposició de Belles Arts de Madrid.

Sembla que l'higiene aquesta vegada vol demanar la col·laboració dels artistes per a millor eficacia de les seves campanyes. Llegim que'l Laboratori Provincial de Sanitat ha encarregat an en Casas i en Rusiñol fassin un auka indicant els perills de les mosques i les grans ventatges d'exterminar-les. Aquestes aukes seràn repartides per les escoles. I seràn un bon medi de divulgació.

Aquesta campanya contra les mosques a Catalunya, va ésser iniciada també tinguent relació amb les Belles Arts. Mentres que a Sitges se montava artísticament *Maricel*, els seus constructors portaven a cap la creuada.

Imp. E. Gabañach, S. en C. — Diputació, 308 — Barcelona

VELL I NOU

REVISTA D'ART

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: TRIMESTRE 1'50 PESSETES

Grans Magatzems El Siglo
Secció de Curiositats - 3er pis.
Exposició y Venda de
Antiquitats

PIANOS AUTOPIANISTES
CHASSAIGNE FRÈRES
de 65 i 88 notes
Passeig de Gracia 38

G. Homar
Canuda, 4 - Barcelona
Mobles, Làmpares
Mosaics, Decoració
Compra i venda
d'antiquitats

CARVAJAL
SAGELLS PER A
COL·LECCIONS
ANTIGUITATS
Plaça del Teatre, 1, ent.^o
BARCELONA

MARCS
I GRAVATS
LA PINACOTECA
CORTS CATALANES 644
BARCELONA

A. LLUCH I J. OLIVA
Obrador de daurats i decoració antiga MALLORCA, 286, BAIXOS
i moderna. Restauració d'antiquitats BARCELONA

FAIANES CATALA
SANTIAGO SEGURA S.C.
MARBRES
VAIXELLE
PERFUMERIA
ANTIGUITATS
GRANVIA 615 BARCELONA TELEF. 1884
BRONZES
BONBONERES
CRISTALLERIES

LA CANTONADA
CORRIBIA 7
ANTIGUITATS
COMPR A
VENDA

XAMPANY
COSSÉ
- EPERNEY -
GRAND CUVÉE
DOS ESTRELLAS

SARVA
AIGUA DE TAULA
— MANANTIAL —
PARC GUÉLL

P. REIG I FILL
RAMBLA DE CATALUNYA 23
RESTAURACIÓ I REPRODUCCIÓ
DE MOBLES ANTICS

GRAVATS
BAGUÑA
I CORNET
Mallorca, 192 - Barcelona
Telèfon 7452

J. Valenciano
ANTIGUITATS
CORRIBIA 2ndal
BARCELONA

J. CUYÁS
TALLAS - DECORAT
RESTAURACIONS
Casanova, 31 - BARCELONA

J. Plonch. PALLA 17.
LLIBRES I GRAVATS
ANTICS
COMPRA I VENDA
ANTIGUITATS

A. CLOSA
Antiquitats
PLASSANOVA 5
CAPELLANS 2ndal.

J. Dalmau
ANTIGUITATS
MOBLES CUADROS
PORTAFERRICA 18

J. Costa-Ferrer
COLECCIONISTA
ESCUDILLERS 70
(AVINO)

JOIES D'ART
JOAN VALENTI
PASSEIG DE GRACIA, 84

J. MORAGAS
Compra, venda i expo-
sició d'objectes
d'art antic
Plaça de la Catedral, 2 bis
BARCELONA

FLORENCI VECIANA
DAURATS : RESTAURACIONS
MARCS
Trompetes de Jaume I, núm. 1